

BORDÁS MÁTÉ

## Futás után hazafelé

*Martfű, napsütés, május, bicikliút a 442-es mellett, fáj a fejem: talán a futás, talán a kipufogógáz... vagy Musk, Bezos és a vagyonosodás.*

Ő: talán a mezítlábas költők új fejezete.  
Ökoköltők, őshonos líra,  
majd ha a kis X Æ A-Xii  
a Marson egy holomonitor előtt  
digitális archívumokban  
magyar antropocén líra után kutat.  
De én: mezítlábam egy másik -cén  
lábnyom. Ha pénzem lenne rá,  
már a betonon is látszana minden  
egy futólépésem. És hatásom –  
bárhogy is nézem – organikus  
medence a sárban. A járdán  
egy sokszorosán kötött csomó.  
Tévedhetetlenül. Érti a bokám,  
a talpam, hogy a határ mégsem a cipő,  
hanem a lég. Ha a tüdőt meglékeled,  
mi tartja el az összeskűvés-  
elmélészeket? A mezítlábas  
költőket? A feltalálókat?  
A Mars követeit?  
Értük nem aggódom.

Cserébe ők sem értem.  
A Földet elhagyni már nem  
sci-fi, hanem arrogancia.

# Elhagyott tabletták traumája

Képességeidet meghaladja,  
hogyan dönts: élénksárga folt  
a nedvekben ázó padlón.  
De hát itt ejtetted el.  
Apró volt, egy kisgyerek  
kisujjának körme kétszer  
ekkora. A harmadik harmad.  
Bár a második is meghajt reggelig,  
úgy érzed, az élmény hullott és ázott  
szét a pisában. A kárt sajnos azonnal  
felméred, pár órája fizetted ki.  
A pénzre gondolni, ott és épp akkor,  
saját farkát a kígyó. Hisz tudod,  
hogyan a kapitalista mechanika  
tökéletesen illeszkedő, apró vegyülete  
csúszott ki. Csúszott... egyszerűen,  
remegéstől, fáradtságtól, elejtetted.  
Még fogyasztónak  
sem vagy elég  
jó.